



Γ. ΣΟΜΕΡΣΕΤ
ΜΟΜ

Πρόλογος: Σταύρος Ζουμπουλάκης
Μετάφραση: Τρισεύγενη Παπαϊωάννου

ΤΟ
ΒΑΜΜΕΝΟ
ΠΕΠΛΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ 

1

Της ξέφυγε μια κραυγή έκπληξης.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε εκείνος.

Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό με κλειστά τα παντζούρια, αλλά παρ' όλα αυτά εκείνος είδε το πρόσωπό της να σαστίζει ξαφνικά από φόβο.

«Κάποιος δοκίμασε μόλις τώρα ν' ανοίξει την πόρτα».

«Μπορεί να ήταν η άμα¹ ή κάποιο από τα παιδιά».

«Δεν έρχονται ποτέ τέτοια ώρα. Ξέρουν ότι κοιμάμαι πάντα μετά το τιφίν²».

«Ποιος άλλος θα μπορούσε να είναι;»

«Ο Γουόλτερ» ψιθύρισε εκείνη με χείλη που έτρεμαν.

Του έδειξε τα παπούτσια του. Εκείνος έκανε να τα φορέσει, αλλά ο πανικός της ήταν μεταδοτικός και η νευρικότητα τον έκανε αδέξιο· χώρια που τον στένευαν λίγο. Ξεφυσώντας από ανυπομονησία, εκείνη του έδωσε ένα κόκαλο για τα παπού-

1 Υπηρέτρια στην Άπω Ανατολή.

2 Μεσημεριανό γεύμα.

τοια. Έπειτα έριξε πάνω της ένα κιμονό και πήγε ξυπόλητη μέχρι την τουαλέτα της. Τα μαλλιά της ήταν κομμένα κοντά και με μία χτένα τα συμμάζεψε λίγο πριν εκείνος προλάβει να δέσει τα κορδόνια του δεύτερου παπουτσιού του. Του έδωσε το πανωφόρι του.

«Πώς θα βγω;»

«Καλύτερα να περιμένεις λιγάκι. Θα ρίξω μια ματιά να δω αν είναι όλα εντάξει».

«Αποκλείεται να είναι ο Γουόλτερ. Δεν φεύγει ποτέ από το εργαστήριο πριν από τις πέντε».

«Τότε ποιος είναι;»

Τώρα μιλούσαν ψιθυριστά. Εκείνη έτρεμε. Εκείνος σκέφτηκε ότι σε περίπτωση κινδύνου θα έχανε την ψυχραιμία της και ξαφνικά εκνευρίστηκε μαζί της. Αν ήταν επικίνδυνο να βρεθούν εδώ, τότε γιατί του είπε το αντίθετο, διάολε; Εκείνη κράτησε την ανάσα της κι ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του. Κοίταξε προς τα εκεί όπου ήταν στραμμένο το βλέμμα της. Στέκονταν απέναντι από τα παράθυρα που έβλεπαν στη βεράντα. Τα παραθυρόφυλλα ήταν κλειστά και μανταλωμένα. Είδαν το πόμολο από λευκή πορσελάνη να γυρίζει αργά. Δεν είχαν ακούσει καθόλου βήματα. Ήταν φρικιαστικό να βλέπεις αυτήν τη σιωπηλή κίνηση. Πέρασε ένα λεπτό: κανένας ήχος. Μετά, σαν κάτι το υπερφυσικό που σου προκαλεί τρόμο, το λευκό πόμολο από πορσελάνη του άλλου παραθύρου άρχισε να γυρίζει κι αυτό με τον ίδιο κλεφτό, αθόρυβο κι εφιαλτικό τρόπο. Η σκηνή ήταν τόσο φρικιαστική που τα νεύρα της Κίτι έσπασαν κι άνοιξε το στόμα της να φωνάξει· βλέποντας όμως τι πήγαινε να κάνει, εκείνος της το έκλεισε γρήγορα με το χέρι του και η κραυγή της πνίγηκε στα δάχτυλά του.

Σιωπή. Έγειρε πάνω του, τα γόνατά της έτρεμαν κι αυτός φοβήθηκε μην του λιποθυμήσει. Συνοφρυωμένος, σφίγγοντας τα δόντια, την οδήγησε στο κρεβάτι και την έβαλε να καθίσει. Ήταν άσπρη σαν το σεντόνι· και παρά το μπρούντζινο χρώμα του, και τα δικά του μάγουλα ήταν χλωμιάσει. Στάθηκε πλάι της κοιτάζοντας συνεπαρμένος το πόμολο από πορσελάνη. Δεν μιλούσαν. Έπειτα πρόσεξε ότι εκείνη έκλαιγε.

«Μην κάνεις έτσι, για όνομα του Θεού!» της ψιθύρισε εκνευρισμένος. «Αν την πατήσαμε, την πατήσαμε. Πρέπει να το αντιμετωπίσουμε με θράσος».

Κατάλαβε πως έψαχνε για το μαντίλι της και της έδωσε την τσάντα της.

«Πού είναι το καπέλο σου;»

«Το άφησα κάτω».

«Θεέ μου!»

«Άκου, πρέπει να διατηρήσεις την ψυχραιμία σου. Η πιθανότητα να ήταν ο Γουόλτερ είναι μία τοις εκατό. Για ποιο λόγο να γυρίσει τέτοια ώρα, διάολε; Ποτέ δεν έρχεται σίπι το μεσημέρι, έτσι δεν είναι;»

«Ποτέ».

«Βάζω στοίχημα ό,τι θες πως ήταν η άμα».

Του χαμογέλασε αχνά. Η βαθιά, καϊδευτική φωνή του την καθυσέχασε· έπασε το χέρι του και το έσφιξε τρυφερά. Εκείνος την άφησε λίγο να συνέλθει.

«Κοίτα, δεν γίνεται να μείνουμε εδώ για πάντα» της είπε μετά. «Αισθάνεσαι ότι μπορείς να βγεις στη βεράντα για να ρίξεις μια ματιά;»

«Δεν νομίζω ότι θ' αντέξω».

«Έχεις καθόλου μπράντι εδώ;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. Εκείνος συνοφρυώθηκε προς στιγμή· είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του, δεν ήξερε καλά καλά τι να κάνει. Ξαφνικά, εκείνη του άδραξε ακόμα πιο σφιχτά το χέρι.

«Κι αν περιμένει έξω;»

Πίεσε τον εαυτό του να χαμογελάσει και διατήρησε τον απαλό, πειστικό τόνο φωνής, την απήχηση του οποίου γνώριζε πολύ καλά.

«Αυτό είναι μάλλον απίθανο. Δείξε λίγο θάρρος, Κίτι. Από πού κι ως πού να είναι ο άντρας σου; Αν γύριζε σπίτι κι έβλεπε ένα άγνωστο καπέλο στην είσοδο και μετά ανέβαινε πάνω κι έβρισκε το δωμάτιό σου κλειδωμένο, θα έκανε σίγουρα φασαρία. Πρέπει να ήταν κάποιος από τους υπηρέτες. Μόνο Κινέζος θα γύριζε πόμολο μ' αυτό τον τρόπο».

Εκείνη είχε κάπως συνέλθει τώρα.

«Και η άμα να ήταν, το πράγμα δεν είναι καθόλου αστείο».

«Μπορούμε να την πείσουμε να κρατήσει το στόμα της κλειστό. Εν ανάγκη θα την τρομάξω. Δεν έχεις και πολλά πλεονεκτήματα ως κρατικός λειτουργός, αλλά όλο και κάτι μπορείς να βγάλεις απ' αυτό».

Μάλλον είχε δίκιο. Εκείνη σηκώθηκε, στράφηκε προς το μέρος του και άπλωσε τα χέρια της· την πήρε στην αγκαλιά του και τη φίλησε στα χείλη. Τόση έκσταση καταντούσε σχεδόν πόνος. Τον λάτρευε. Την άφησε, κι εκείνη πήγε στο παράθυρο. Τράβηξε το μάνταλο, άνοιξε λίγο το παντζούρι και κοίταξε έξω. Δεν υπήρχε ψυχή. Γλίστρησε στη βεράντα, κοίταξε στο ντρέσινγκ ρουμ του άντρα της, έπειτα στο δικό της

σαλονάκι. Ήταν και τα δύο άδεια. Ξαναγύρισε στην κρεβατοκάμαρα και του έκανε νόημα.

«Κανείς».

«Εγώ λέω ότι όλη η ιστορία ήταν οφθαλμαπάτη».

«Μη γελάς. Τρομοκρατήθηκα. Πήγαινε στο σαλονάκι μου και περίμενε ώσπου να φορέσω κάλτσες και παπούτσια».

2

Έκανε ό,τι του είπε, και σε πέντε λεπτά ήρθε κι αυτή. Τον βρήκε να καπνίζει ένα τσιγάρο.

«Δεν μου λες, θα μπορούσα να έχω ένα μπράντι με σόδα;»

«Ναι, θα χτυπήσω το κουδούνι».

«Δεν νομίζω ότι θα σου έκανε κακό να πιες κι εσύ ένα, όπως δείχνουν τα πράγματα».

Περίμεναν σιωπηλοί να έρθει ο υπηρέτης. Εκείνη του έδωσε εντολή να φέρει το ποτό.

«Τηλεφώνησε στο εργαστήριο και ρώτα αν είναι εκεί ο Γουόλτερ» είπε εκείνη, αφού έφυγε ο υπηρέτης. «Δεν θα γνωρίσουν τη φωνή σου».

Εκείνος σήκωσε το ακουστικό και ζήτησε τον αριθμό. Ρώτησε αν ήταν εκεί ο κύριος Φέιν. Έπειτα έκλεισε το τηλέφωνο.

«Δεν γύρισε μετά το τιφίν» της είπε. «Ρώτα τον υπηρέτη αν πέρασε αποδώ».

«Δεν τολμώ. Θα φανεί πολύ περίεργο αν ήρθε και δεν τον είδα».

Ο υπηρέτης έφερε τα ποτά και ο Τάουνσεντ σερβιρίστηκε. Πρόσφερε και σ' εκείνη, η οποία όμως αρνήθηκε μ' ένα νεύμα.

«Τι θα κάνουμε έτσι και ήταν ο Γουόλτερ;» τον ρώτησε.

«Μπορεί να μη δώσει σημασία».

«Ο Γουόλτερ;»

Ο τόνος της φωνής της έδειχνε δυσπιστία.

«Μου έδινε ανέκαθεν την εντύπωση ότι είναι μάλλον συνεσταλμένος. Ορισμένοι άντρες δεν αντέχουν τις σκηνές, ξέρεις. Έχει αρκετή κρίση, ώστε να καταλάβει ότι δεν θα κερδίσει τίποτα αν δημιουργήσει σκάνδαλο. Το αποκλείω εντελώς να ήταν ο Γουόλτερ. Αλλά κι αν ήταν, θεωρώ ότι δεν θα κάνει κάτι. Νομίζω ότι θα αγνοήσει το ζήτημα».

Εκείνη σκέφτηκε για λίγο.

«Είναι τρελά ερωτευμένος μαζί μου».

«Τόσο το καλύτερο λοιπόν. Θα καταφέρεις να τον τουμπάρεις».

Την κοίταξε μ' εκείνο το γοητευτικό χαμόγελό του, στο οποίο της ήταν αδύνατο να αντισταθεί. Εκείνο το χαμόγελο που άρχιζε στα διάφανα γαλάζια του μάτια, μεταδιδόταν αργά αργά, όλο και πιο έντονο, στο καλοσχηματισμένο στόμα του με τα μικρά λευκά ίσια δόντια και ήταν τόσο αισθησιακό που έκανε την καρδιά της να λιώνει.

«Δεν με πολυνοιάζει» είπε με ξαφνική ευθυμία. «Άξιζε τον κόπο».

«Το λάθος ήταν δικό μου».

«Πώς και ήρθες; Τα έχασα όταν σε είδα».

«Μου ήταν αδύνατο να αντισταθώ».

«Αγαπημένε μου!»

Έγειρε λίγο προς το μέρος του με τα σκούρα μάτια της να λάμπουν καθώς τον κοίταζε με πάθος, με το στόμα της μισάνοιχτο από πόθο· εκείνος την αγκάλιασε. Αφέθηκε στην αγκαλιά του ανασπενάζοντας εκστασιασμένη.

«Μπορείς πάντα να στηρίζεσαι σ' εμένα, το ξέρεις» της είπε.

«Είμαι τόσο ευτυχισμένη μαζί σου. Μακάρι να μπορούσα να σου χαρίσω κι εγώ όση ευτυχία μού χαρίζεις εσύ».

«Δεν φοβάσαι πια;»

«Μισώ τον Γουόλτερ» του απάντησε.

Μην ξέροντας τι να της απαντήσει, εκείνος τη φίλησε. Αισθάνθηκε το πρόσωπό της πολύ απαλό πάνω στο δικό του.

Της έπασε το χέρι και κοίταξε την ώρα στο χρυσό ρολογάκι που φορούσε στον καρπό της.

«Ξέρεις τι πρέπει να κάνω τώρα;»

«Να την κοπανήσεις;» του χαμογέλασε.

Εκείνος έγενεψε ναι με το κεφάλι. Προς στιγμή γαντζώθηκε πάνω του, διαισθάνθηκε όμως την επιθυμία του να φύγει και τον άφησε.

«Ντροπή να παραμελείς έτσι τη δουλειά σου. Δίνε του».

Του ήταν αδύνατο να αντισταθεί στον πειρασμό να φλερτάρει.

«Σαν πολύ βιάζεσαι ν' απαλλαγείς από μένα» της είπε με ανάλαφρο ύφος.

«Δεν μου αρέσει καθόλου που σ' αφήνω να φύγεις, το ξέρεις».

Η απάντησή της ήταν χαμηλόφωνη, βαθιά και σοβαρή. Εκείνος γέλασε κολακευμένος.

«Μη σκοτίζεις το ωραίο κεφαλάκι σου με τον μυστηριώδη

επισκέπτη μας. Είμαι απολύτως βέβαιος πως ήταν η άμα. Κι αν υπάρξει οποιοδήποτε πρόβλημα, σου εγγυώμαι ότι θα σε ξεμπλέξω».

«Έχεις μεγάλη πείρα σ' αυτά;»

Το χαμόγελό του έδειχνε ικανοποίηση και αυταρέσκεια.

«Όχι, αλλά θέλω να πιστεύω ότι ξέρω τι μου γίνεται».

ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ

Υπεύθυνος σειράς: Δημήτρης Στεφανάκης

Στη σειρά **Μεγάλες αφηγήσεις** εντάσσονται έργα-ορόσημα της παγκόσμιας πεζογραφίας· έργα συγγραφέων που έσπασαν το φράγμα του χρόνου και αξίζει να διαβάζονται από όλους ως μέρος μιας συναρπαστικής επικαιρότητας που μας αφορά.

Η Κίτι Φέιν είναι η νεαρή, ωραία αλλά επιπόλαιη σύζυγος του Γουόλτερ, μικροβιολόγου διορισμένου στο Χονγκ Κονγκ. Ανικανοποίητη από τον γάμο της, αρχίζει μια εξωσυζυγική περιπέτεια με τον Τσαρλς Τάουνσεντ, έναν άντρα που βρίσκει γοητευτικό, ελκυστικό και συναρπαστικό. Όταν όμως ο Γουόλτερ ανακαλύπτει την απιστία της, την εκδικείται με έναν περίεργο και φρικτό τρόπο: την υποχρεώνει να τον συνοδεύσει σε μια απομακρυσμένη περιοχή στο εσωτερικό της Κίνας, η οποία μαστίζεται από επιδημία χολέρας.

Το μυθιστόρημα προκάλεσε θύελλα διαμαρτυριών όταν πρωτοκυκλοφόρησε και μέχρι σήμερα έχει μεταφερθεί τρεις φορές στον κινηματογράφο, με πιο πρόσφατη την ομώνυμη ταινία του 2006, σε σκηνοθεσία Τζον Καράν, με τη Ναόμι Γουάτς και τον Έντουαρντ Νόρτον στους πρωταγωνιστικούς ρόλους.

Ο σύγχρονος συγγραφέας που με επηρέασε περισσότερο.

George Orwell

Το *Βαμμένο πέπλο* με τη θλίψη, την ηθική του ένταση, την ειρωνεία και τη συμπόνια του, με την κλιμάκωση στιγμών λαγνείας και φόβου και μετάνοιας, είναι ένα έργο τέχνης.

Spectator

Ένας έξοχος τεχνίτης... Το στυλ του είναι κομψό, γρήγορο, υποβλητικό, αβίαστο.

New York Times

ISBN: 978-618-03-1284-3



9 786180 312843

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 81284